

מחמד בכריה*

סיפור הדם

(בעקבות גל האלימות הרצחנית המשתוללת במזרח ובארץ)

אל תאמין לספור הדם באגדות
הוא צבע אשר צבע את המלים.
בהתאדם דמיון המספר
מעמל התשובה והשאלה.
הומרוס היה לוגם את קפהו במרפסת עתיקה
הוא צופה בעד חלונותיה העתיקים על אתונה
הוא מציר חרב ומגן, מלביש את האביר בגד שריון
ומשליכו אל זירת המאבק.
אל תבטח בתאות האביר לדם
באיליאס ובאודיסיאה.
לו מצא לו האביר ציד קל
לא היו שוחים בשמי האגאי שלל חצים.
ולו הפנה המספר את פניו ימינה או שמאלה
וראה פרח טבול בטל בגנה
אז יוריקו המלים משמחה,
ויצמח בהן הקחון.
ברם זה הרעיון של המספר בחשך עיניו
ודמיונו מתעייף מעצלות הדמיון.
מניע את ההיסטוריה כמו שלא חפץ
ומלך טרויה רצה שישלם המחזה,
ויתרצה אל המלחמה ואל הקרב.
הרהוריו העיפים פגעו בעקב אכילס בחץ,
נפל ארצה והפך לנסיגת ההיסטוריה ומלח המאבק.
אל תאמין למכשפות שקספיר
שמרדו בתוך דמיון בעד עשן הלילות

* מחמד בכריה נולד בשנת 1968 בעראבה שבגליל ומתגורר בירושלים. בעל תואר ראשון בשפה ובספרות ערבית ובתולדות התיאטרון. מגיש ותיק של תכניות אקטואליה וחדשות בקול ישראל בערבית. ספר שיריו הראשון, "על הספסל השחוק", פורסם ב-2015.

הטילו את ענש הדם על ארץ נטולת אל או אהבה.
אל תאמין כי כס המשאלות
נשא על ענפי התינוקות ועקצי הגברים.
היצמחו באדמה יבשה עשבים?
היוריקו במרחב נחשולי התעתועים?
אם כן אל תאמין.
אלו התנור קין מאהבת חיי התענוגים,
אלו היה נצר של הנביא, אלו היה נאמן לאלהים,
לא היה נושא על כתפיו לאחיו ארון מתים.
אך פגע בו טרוף תאות ההתחלות
כמו שפוגע היין בעורקי היפהפיות.
אם תהיה זולתך ותתעה בסמטאות החזונות
ולא תראה.
אל תאמין כי דמי ינצח את דמך-דמי
הרי אנו נצר של אדם ונח,
אחיך אני והוא בן דודי.
הלך רגלי, אביר,
וקח את סוסך אל שפת הנהר
ונום אם תרצה מתחת לעץ טליה מצלה
הרוה צמא בעורקיה.
הרם מגנך למעלה,
ואמר:
אני, והרי אני נצחתי את תאות הדם
אני אשירה,
אשכב ושנתי ערבה
ואשירה.

אל תיסע, החלום!

"אל תסע, החלום"

התחלתי הספור אתה, החלום, אתה ההתחלה.
אל תנוס ממשכבי כמו צפור חרדה מציד ותכתב את הסוף.

התחלתי הספור אתה, החלום,

אל תנוס משנתי ותשליכני בטהום.

הכנתי לך מצעים רכים וחיך

אשר יגן עליך מקר או מסערה עזה.

אתה ההתחלה ואתה יין הנשמה

מה אעשה בלעדיך?

וכדי מאז ששכחתני נהיו ריקים.

אל תחקה את יוני הבר

הן מסרו את כנפיהן בכניעה לרוח הזועקת.

בוא, אל תברח מחשכת הליל

הנה הירח מציץ מעבר לעבי הלילה

להיות אור בחלונותינו הריקים.

אל תסע לבדך בגלי הים הגבוהים

אכין את מרכבתי עוד מעט,

ואתה תהיה המפרש ודגל התרן.

"אל תעזב, החלום"

לו הייתי גבור סופוקלס, עיניו היו מקיזות בכאב

עלי, אני היתום, האמלל,

היה מסיר לצד את הרוח השובבה מעל פני ספינתי,

ואומר לי: בוא שב לידי,

וסגנן מלות מלחמותיך כרצונך,

הגיע הזמן שתנוח, הסר את בגדיך הבלויים.

אל תנוס, החלום, חלומי

איני איוב שאסבל את פרורי גופי ונשמה בוכה.

אתה התחלתי הספור, החלום, אל תנוס מידי

ותטיל אותי לטהום.